

БЮЛЕТЕНЬ

Т. П. ОУН (В. Б.)

Ч. 4 /48/

Липень, 1962

Рік X.

Місце України у світі /1/

НА ГРАНІ ЕПОХ І СВІТІ В.

Основною проблемою, яка тривожить світ сьогодні, являється загроза атомової війни. Це питання ставить у тінь усі інші не менше важливі справи, якими живе велика частина людства. Загроза атомової війни визначає, на кожний раз, політику західних великодержав. Проте ж поруч цієї, безумовно, складної проблеми є ще ціла низка не менше важливих для всього людства справ, які витискають тавро на його обличчі більше, як в якійсь іншій епосі світової історії, але їх виминається так, наче б вони не існували. Проблема поневолених народів в російській і взагалі комуністичній сфері панування є ключовою в сьогоднішній світовій політиці. На ділі навколо неї обертається світова політика, хоча і не признається цього. Чи не є н.пр. справа Берліну, або східної зони Німеччини, Лаос або питання китайського суходолу, уярмленого імпортованою з Росії комуністичною системою, складовою великого комплексу уярмлених націй, як ОКРЕМОЇ-ТРЕТЬОЇ і вирішної сили, яка визначає обличчя сьогоднішнього світу? Промовчування справи України, найважливішої з погляду людського бойового матеріалу, геополітичного положення, ідейного центру в боротьбі проти російської тиранії, належить до цієї категорії питань світової політики.

У сьогоднішньому світі завважуємо цілу низку тенденцій різного типу у напрямі розв'язки складних питань, перед якими поставлене людство.

Панує все ж ідейний і політичний хаос, криза ІДЕЙ вільного світу, криза віри, хоча було б помилковим думати, що у вільного світу немає здорових ідей, які якимсь чином буцім-то пережилися або перестарілися. Не ідеї зужилися, але люди спроневірилися їм. Не ідеї Європи відумерли, але західно-європейські народи стали їм невірними. Сила європейських ідей була завжди в їх наступі, у вірі в їх переважність над іншими, в бойовій готовості і дусі конкістадорів, їх носіїв. А тепер? Західна Європа стала літеплюю. Вона перестала горіти. Політика, а тим більше зовнішня політика, є більше мистецтвом, як наукою. Треба вміти схопити головні справи, головні напрямні розвитку світу, центральні ідеї, які визначають сьогоднішній світово-історичний процес. Треба великих державних мужів, політиків, історіософів, які зор'єнтувалися б в цьому, що діється навколо нас. Треба людей з великим даром розгадувати і, передусім, вміти бачити те, що наростає у світі. Не обов'язково потрібно високо вчених умів, але передусім - зі здоровим інстинктом і генієм передбачування.

Багато причин склалося на сьогоднішню дійсність у світі. За останнє півтисячеліття сталося менше далекосяжних революційних подій, як за останнє п'ятдесятиріччя, якщо брати до уваги скупчення в так короткому періоді, вагітних в наслідки революційних перемін у світі. Це правда, що відкриття Америки, як загалом перша і єдина в своєму роді європейська світова революція, яка характеризує останнє півтисячеліття історії, зробила великі зміни у світі. Це завдяки здобувчому духові Європи її конкістадори відкривали нові країни, народи і континенти. Зустрічалися завдяки тому різні культури, релігії, ідеї, способи життя, соціальні концепції; європейський мандрівник і здобувець вступав на нові землі,

відкривав нові народи та доводив до їх зустрічі і взаємопізнання. Бували надужиття, але основний зміст і зміст тих намагань був зовсім інший. Він був творчий; людська винахідливість, прагнення нового, шукання нового, гнала неспокойного духа Європи в незнане. Він ніс і поширював свої ідеї, свою віру і творчість, а не конче лише колоніяльне панування. Це не російський дух руїни і знищення, ані не дегенерована Європа німецьких юберменшів...

Тимчасом зміни, які зайшли в останньому п'ятдесятиріччю, перевернули багато кумирів минулого. Власне через те, що західна Європа не була вірна своїм ідеалам і залишила свою інтегральну східню частину на поталу дикій російській Евразії, вона - обтята - мусіла сама раніше чи пізніше, зійти на дальший плян, стратити свою політичну позицію у світі.

Якщо б західна Європа була зрозуміла великий задум Карла XII і Мазепи, була б не допущена до Полтави, була б своєю байдужністю не відкрила шляху дикій Москві у світ. Якщо б була підтримала національно-державну незалежність України й інших визволених з-під російського царського ярма націй 1918 р., була б сьогодні зовсім інша, здорова констеляція у світі. Не стояла б армія російських варварів в центрі Європи і не домінувала б Росія в Азії. Великого історичного процесу - ВІДРОДЖЕННЯ НАЦІЙ - зокрема після повалення тюрми народів 1917/18 рр., західні державні мужі не збагнули.

Божевільний Гітлер і його нація юберменшів не мали найменшого уявлення про те, куди йде розвиток світу, а намагалися завернути назад колесо історії. На жаль, теж Черчилль і недолугий Рузвельт, ідейний союзник Сталіна, не скопили суті розвитку людства, історичної години, яка вибила. Це на місці імперії на фоні історії почали виходити національні держави. Тому було помилковим, а то й злочинним з погляду інтересів культури, свободи, справедливості, брататися з гангстером проти злочинця. Зрештою, історичний процес вже з перших років цього сторіччя показував, куди ведуть його головні лінії. Японці виграла війну проти Росії завдяки ВНУТРІШНІЙ революції в імперії; союзники переможної антанті - МОСКАЛІ програли війну через НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНІ війни-революції в середині імперії; розвалилися три імперії в наслідок першої світової війни: кайзерівська німецька, австро-угорська, турецька. З боєм і труднощами виіривають НОВІ сили, а нові генеральні лінії розвитку вже видно. Правда, щоб могли виграти поміж собою партнерів, оставші імперії створили карликів "імперій", заражуючи вміраючим імперіялізмом сербів, творячи Югославію, яка не була твором сербів, але французів; поляків, піддаючи під їх панування мільйони українців, білорусинів, литовців, німців; чехів, підчиняючи їм словаків, українців.

Вже тоді західні держави граджували ІРСКИУ, даючи під гнет одного європейського народу другий. Тим чином АРБІТРОМ в Європі почали робити неєвропейську і антиєвропейську силу - Росію. Чехи, серби, польські євдеки ставили на Росію, прагнучи за її поміччю зримати свої карликувати "імперії". Європейські державні мужі не розуміли, що Росія вдушена в європейські діла, виїде переможцем з розгри, бо завжди найбільше ненавидять себе розсварені найближчі свояки. Для Пуанкаре і Клеманса Україна не існувала, як проблема. Ніодии із них не міг глянути даліше як сягав Версаль, чи відкрити крайку невідомого майбутнього.

Замість здійснити ід з національних держав в ЄВРОПІ тому 45 років, Захід робив щось неймовірно безглузде. Він підтримав большевицьку російську імперію, підтримував чорносотенців Денікіна, Врангеля, Колчака, Керенського, аби тільки не були відновлені незалежні держави України, Кавказу, Туркестану і т.п. Сам в свою некористь спинив найдоцільніший дия нього процес розвитку, який на десятиріччя з вини Заходу приминився на Сході. Не було принаймні одної відкритої голови, яка бачила б на п'ятьдесят років наперед.

У висліді другої світової війни зійшли з фону історії усі ще існуючі і переможні імперії світу, передусім британська,

Французька, голландська, бельгійська. Найважливіша подія це зникнення британської імперії, найбільшої досі імперії світу усіх часів. Нагле зникнення цієї сили дезор'єнтувало багатьох. Щось захиталося у світовій дійсності. Вже немає на морях найсильнішої флотії, немає потуги, яка стримувала кожен інший в намаганнях всюдити світом. Вийшли НОВІ сили, до яких ще світ не привик, яких порядкуючі здібності не є відомі. Індія з її "неутралізмом" і політичним хамелеонством, як і її подібні члени Коммонвелту не займають твердої і певної позиції в політичній розгрі сил. Унезалеження від європейських центрів африканського і азійського континентів, створення там низки незалежних держав вчорашніх колоній, провал Німеччини і її ролі в Європі з скупатицею однієї третини її території Росією, вплинули на зміну до-теперішньої констеляції сил. Вихід на арену історії найбільшої і єдиної тепер імперії російської, яка одидичує певні території після відходу європейських імперій і прагне загартувати увесь світ включно із материками вчорашніх європейських потуг-імперій, теж змінює карту світу.

З іншої сторони, у висліді двох світових воєн, зокрема останньої, найбільшою потугою світу стала позаєвропейська сила - Америка, для якої аспект азійський є однаково важливий, як європейський. Російська імперія - як друга після США - в технічно-матеріальному сенсі /теж позаєвропейська і передусім антиєвропейська /тоді коли США є захисниками ідей свободи і незалежності у своїй політичній ідеології, що їх споріднює з Європою, небувало зросла, зайнявши у висліді фальшивої політики передусім Америки, також великі простори вже й середньої Європи. Проте ж внутрішня слабкість цієї імперії, якої ахіллевсю п'ятою є уярмлені нації і протиприродність на їх землях комунізму, є недобачувана Заходом. Це кільос на глиняних ногах. Але це факт, що на місце британської імперії і тогочасного світового укладу сил, а за ним і на місце інших вмерлих імперій Заходу прийшли НОВІ сили: світово-імперіальна варварська російська сила з підривною ідеєю комунізму для всіх країн світу і зокрема колористичних країн; американська потуга і національні новоповсталі держави, які стоять поміж двома силами, або плывуть у фарватері неутралізму, тобто по стороні Москви.

Колоній не стало в Африці, але колонії є в Європі. Наприклад, нація, яка вчора поривалася панувати над світом, сьогодні має 17 мільйонів колоніальними рабами. Найбільш політична нація світу Англія, яка ще вчора була носієм найбільшої імперії усіх часів /від 900 років не знала чужого наїзду/, загрожена стати колонією найбільш варварської нації світу - нації російської.

Ще ніколи в історії людства такі великі частини народу загроженого чужим наїздом не служили зрадою потенційному наїздинові, як це роблять компартії і їх попутники у світі. Ще ніколи загрожені нації так не нехтували союзниками ЦІЛИМИ націями, які є уярмлені їх спільним ворогом, підриваючи цим спроможність власної оборони.

Все це - вислід хаосу ідей, дезор'єнтації щодо напрямних розвитку світу, відсутності віри у свої правди. Раніше це було не до подумання, щоб нпр. Англія допустила нацистські ідеї, чи ідеї французької революції, як ідеї її ворога нарівні з ідеями англійського стилю життя, як це діється тепер по університетах Великої Британії чи Франції.

Тимчасом озброєна російською ідеєю китайська небезпека вносить теж немалий переполох, коли політики Заходу не ініціюють протизаходів в політичній площині, призабуваючи, що ідеї свободи є сильніші, як терор комуністичної машини. Відхід Франції на європейський суходіл, союз двох "відвічних" ворогів Німеччини і Франції це безумовно великого значення подія в Європі і корисна тим, бо вона робить безпредметним розрахунок на Росію котроїбудь із тих держав у взаємних спорах. Програна війна західних переможців спільно з переможеними Японією і Німеччиною і переключення вчора переможених в табор союзників проти вчорашнього "приятеля" Росії - змінює швидко уклад сил.

Коли взяти до уваги великі, революційні зміни у воєнній техніці - постання ядерної зброї і її загрози ^{всє} знищенню, прискорений ріст цивілізаційних і технічних досягнень при упадку моральних вартостей і протилежний процес до ідейно-морального росту у порівнанні з цивілізаційно-технічним скріплює тривогу у світі.

Зріст релігійної байдужості у вільному світі, а то й атеїзму, як це засвідчує застрашаний приклад США, де зі шкідливою прогнанню релігію, основою моралі людини і нації, хаотизує життя і робить нарід аморфною масою без ідейної керми і вітрил. Немає унапрямлнюючого вітру для корабля, який не знає, куди плисти.

При революційних змінах у воєнній техніці зростає - на диво усім технократам - значення озброєного народу, повстанчо-партизанських з'єднань, повстанчої стратегії. Проти ядерної зброї стоїть зброя ідей і повстанча стратегія і тактика, що признає вже останньо нарешті і президент США. Концепція УПА після 20-ти років стає порятунком для людства і теж перед ядерним знищенням. Нова досі стратегічна концепція Росії - комбінація агресивних воєн з внутрішньо-громадянськими, периферійні війни, як послідовне намагання осанувати світ тактикою "салями" - тобто крок за кроком, при опортунізмі Заходу, що, мовляв, не варта за таку дрібницю ризикувати війною". А це означає забрати Ляос, В'єтнам, Корею, збудувати мур в Берліні... Відсутність політиком на Заході в боротьбі, що розгортається у світових розмірах, спрямовування уваги Москвою на периферійні континенти, хоча й важливі, але відвертання уваги від необхідності атаки ЦЕНТРУ зла, тягне Захід на другорядні фронти. Африка важливий стратегічно континент, але вирішувальний бій відбудеться не в Африці, але на полях України, у під'яремному світі в російській тюрмі народів.

Суть речі лежить у зменшенні людського потенціалу російсько-комуністичного комплексу через псалонення ДУШ уярмлених націй **НОВИМИ** ідеями, підтримку їх, захист їх. Бо це означає якраз **рєс-**будову **ПОВСТАНЧО-ПАРТИЗАНСЬКИХ СИЛ**, як вирішувальної сили в майбутньому катаклізмі. Доки Захід не усвідомить, що народжується новий світ із підземелля російської імперії, доти йтиме назустріч своїй загибелі. Доки Захід не уявить собі **НОВОГО**, творчого ладу національних незалежних держав на руїнах імперії і не освоїться з цим революційним порядком, який прийде, хоче він того, чи ні, так довго буде тривога в нього перед невідомим.

Ще ніколи не було так, щоб змаг за здійснювання ідей волі і справедливості, перемоги Божої Іправди на землі приніс руїну і упадок. Нові сили формуються в підземеллях тюрми народів, на них треба ставити. З підпілля України приходить світле відродження народів і людей в зміслі ідей національної, християнської і людської свободи.

Найбільшим заборолом проти якої-будь, жовтої чи червоно-жовтої, чи якої хто боїться, існуючої чи неіснуючої небезпеки не була, не є і не може бути ніколи спєрта на злі, кривді, насиллі тюрма народів і людей, але завжди вільні нації і вільні люди, що, обороняючи свою волю, а не імперіальні кайдани, радше загинуть, як упокоряться. Кожен розумний і моральний полковдець і політик завжди боронитиме твердині радше вільними людьми, як в'язнями.

Ключовою позицією являються отже уярмлєні нації і люди в боротьбі проти вселюдського зла, що його центром є Москва. Це мусить зрозуміти Захід. Він мусить розпаленим залізом випалювати зі своїх рядів зраду, яка набула права масового громадянства. Тому мусять бути, як партії зради, поставлені поза законом **ком-**партії і мусить бути заборонене проповідування ідей зради з кафедр альма матер.

Волелюбний світ має величезну ідейну потенційну силу; його ахіллевою п'ятою є зневіра в його цінності, сумніви, дефіцит ставлення матеріального понад ідеальне, скинення з п'єдесталу Бога, ідей нації, людської гідності, моральних вартостей, геро-

їзму, самопожертви, а поклін золотому тельцю, егоїзм, самовдоволення, байдужість до інших, що уярмлені. Вільні люди шукають розв'язки великих проблем історичного буття в протиприродних фантомах, від неможливого здійснення яких сподіваються раю на землі, коли земля була, є і буде планетою боротьби і праці, сліз і страждань, поту і крові, самопожертви і героїки, вічного змагу до ідеалу, якого ніколи не досягнути людські. На грані епох і світів зобов'язують ті самі правди гас, як їх нас навчала Христова віра тому дві тисячі років. І за ті самі правди треба нам боротися далі, свідомі того, що вищого ідеалу над самопожертву для "друзі своя" не знайдемо. А на всі сумніви і зневіру, яка знаменує епоху на грані, на страх перед знищенням ядерною зброєю, який є негідний Богоподібного ства, відмовіть: не може бути предметом знищення той, хто проти усіх невгод і лих цього світу бореться за Божу Правду на землі, за справедливість, свободу, проти кривди, зла, безбожництва, за ВЛАСНУ БАТЬКІВЩИНУ, що її назвав мудрець "думкою самого Бога". Коли ж Божим Провидінням є вирішено, що ця планета має бути знищена, то краще впасти в боротьбі за правду, як загинути - саяк чи так - капітулюючи перед злом. Ми маємо дороговкази в нашому житті і боротьбі. Образ світу, що його висуває Україна, є здійсненням ідей незалежності націй, справедливості і волі людини, яка воля обмежується лише справедливістю, що є вищою від свободи ідеєю. Безстрашними є тільки ті, які мають ідею і хто вірить в неї, як абсолютну правду.

В хаосі ідей і концепцій велика історична лінія України є чітка і ясна. Хоча безмірно багато чинників зложилося на цю ускладнену світову дійсність продовж такого короткого періоду часу, проте ж великі семафори і генеральні лінії розвитку вже чітко викристалізуються і треба сподіватися, що волелюбний світ серед болів і трудів віднайде правильний шлях, на який вже від пів століття вступила і маршує Україна, цей чимраз більше і більше розгадуваний СФІНКС.

ЧЛЕНСТВО СУН І ЙОГО РОЛЯ В СУСПІЛЬНОМУ ЖИТТІ НАРОДУ

1/ Загальне окреслення предмету

Вживаючи в нашій публіцистиці чи в звичайній розмові термін "нарід-нація", ми маємо на увазі певну групу людей, що замешкують одну територію, посідають спільні об'єктивні й суб'єктивні прикмети, та живуть чи мають бажання жити незалежно від сусідів у своїй власній організації-державі.

Самостійне життя народу-нації виявляється в різний спосіб, відповідно до її культурних, господарсько-економічних і політичних прямивань. Це життя започатковується в родині, яка є найменшою клітиною суспільного життя, і переходить в громади, установи, організації, партії, товариства і т.д., а найвищим його репрезентантом і речником стає уряд, обраний народом, який, крім своєї функції репрезентанта, стає також інспіратором та організатором всього державного життя.

Керівництво державного народу-нації складається щонайменше з двох частин: законодавчої і виконавчої. Законодавчою частиною стають парламенти, в яких засідають послы, вибрані за округами, а чи покликувані конституційним законом з уваги на свою позицію в суспільному житті. Виконавчою, або виконавчою частиною є рада міністрів, або уряд, з головою - прем'єром чи президентом на чолі. Парламенти приймають різні ухвали, що їх вимагає правильне функціонування державного життя, а кабінет міністрів чи уряд займаються практичним переведенням у життя рішень і настанов парламентів.

Під сучасну пору ми знаємо, в основному, дві системи, що на них спирається державне життя поодиноких народів-націй: демокра-

тична система, в якій кожна доросла людина має право голосу, а через це і вплив на державне життя, і тоталітарна, в якій вся влада спочиває в руках тих одиниць чи партій, що узурпували собі владу і використовують її відповідно до настанов того чинника, який творить основу тоталітарної системи.

Коли в 19-тому столітті почали валитися основи монархічного устрою, що до цього часу був панівним майже на цілому світі, а на його місце приходили держави-республіки чи конституційні монархії, до голосу в суспільно-політичному житті поодиноких народів зачали приходити політичні партії та організації. Історія політичних партій чи організацій дуже довга і цікава. В Англії, для прикладу, появу на фоні нації політичних партій датується ще від початків 16-го сторіччя. Це саме можна б сказати і про інші народи європейського континенту, а зокрема про український народ. Але в тих часах поняття "політичної партії" обмежувалося в більшості тільки до поділу на групи пануючої аристократії, яка майже одинока мала право рішачого голосу в державному житті. З часом це перейшло і на інші стани тодішнього суспільства. З хвилиною знесення станового устрою, змінилося також поняття політичної партії чи організації. Політичні партії чи організації сьогоденного часу творяться на прихлонниках, що рекрутуються з різних шарів суспільства. Поділ якогось суспільства на партії характеризується не так колишніми станово-родовими інтересами, як радше світоглядом-політичними й класовими настановами і тенденціями. З уваги на це ми знаємо партії правого напрямку і лівого. Існують ще й такі, що належать до центру. Напрямок партії та її місце визначає світоглядом-ідеологічна підбудова і практична настанова до існуючого в країні порядку. Партії, що своєю світоглядом-ідеологічною підбудовою стоять на позиціях традиціоналізму і ці позиції хочуть зберігати в державному житті, належать звичайно, до правого крила. До центру належать переважно ті партії, які також стоять на позиціях традиціоналізму, але які є схильні піддаватися впливові часу та еволюціонувати разом з розвитком суспільного життя, але не підпадаючи під вплив того напрямку, який йде з ліва, або з права. Партії лівого крила є наймолодшими і їх завжди пов'язується з матеріялістичним світоглядом та з тою суспільно-політичною думкою, яка з нього випливає /соціалізм, комунізм і т.д./.

Але в суспільному житті якогось народу-нації можуть бути і такі випадки, що партія, яка на основі своєї світоглядом-ідеологічної підбудови мала б належати до правого крила чи до центру, може, з інших мотивів, стояти на лівому крилі. Такий збіг обставин зумовлюється, звичайно, тим, якими методами здійснює дана партія свою програму. Коли ці методи є революційні, насильницькі, тоді партія, що їх застосовує супроти іншого, пануючого чинника, буде стояти по лівій стороні, без огляду на це, що з тим поняттям "лівизни", яким окреслюється партії лівого напрямку, вона не буде мати багато спільного.

Але партії - це лише частина народу, з яким приходиться зустрічатися людині в суспільному житті. Крім партій існують ще організації. Партія - це, іншими словами, частина суспільства, визнаючи однієї політичної доктрини, принасовані до інтересів якоїсь одної групи людей /робітництва, селянства, або прямо, соціалістів, демократів, республіканців, соціал-демократів чи революціонерів і т.п./.

Організація - це певна цілість, в якій зникають класові різниці і базовані на ньому політичні доктрини, а на їх місце ставиться така програма, яка є розрахована на добро цілого народу, всіх його складових частин. Організації постають, переважно тоді, коли народові ходить не так про улаштування свого самостійного життя, як радше про боротьбу за це, щоб мати змогу це своє життя розвивати самостійно. В такій ситуації всілякі групомо-класові різниці й навички чи тенденції зникають. Інстинкт нації диктує її мобілізувати всі свої сили під прапором однієї організації на боротьбу з цим, що її загрожує. Тому ми бачимо,

що в усіх державних суспільствах говориться тільки про партії, але натомість в цих суспільствах, які борються за свою державність, на чолі тієї боротьби стоять переважно організації.

Коли ми приглянемося організованому життю якоїсь спільноти, то побачимо, що там, крім партій політичного характеру, існують ще різні інші об'єднання та союзи: культурні товариства, суспільно-громадські, наукові і харитативні установи, церковні брацтва, молодечі організації, комбатантські, студентські та всілякі інші товариства, які розвивають свою працю в різних напрямках і з різними цілями. Але, коли зведеться все це до однієї точки, тоді бачиться, скільки то зусиль і засобів треба вкладати в це, що називається життям спільноти, та як все це допасовується до себе, себе підмагає, щоб на кінець дати цю силу, що нею розпоряджає спільнота на політичному, господарсько-економічному й культурному відтинках. Цей образ може бути інший і показувати не силу спільноти, але її слабкість. А це є узалежене від цього, наскільки всі ті чинники, що діють в спільноті, себе доповнюють і підмагають, або наскільки вони себе поборюють і руйнують.

Ми є членами Організації Українських Націоналістів, перед якою поставлено дуже важке завдання: вибороти українському народові волю, щоб він міг будувати і розвивати своє державне життя на рівні з іншими вільними народами-націями світу. Це завдання можна буде виконати лише тоді, коли нашої Організації вдасться скерувати цілий нарід на шлях боротьби. Щоб це досягнути, ідеї українського націоналізму мусять дійти до кожного українця і зробити його чинним борцем за свою долю. Осягаючи це, нам треба переборювати багато перешкод. Ми мусимо боротися з цим партикуляризмом, який є питомий нашому народові і стоїть поважною перешкодою на шляху до об'єднання всіх сил у боротьбі за державність. Ми мусимо боротися з національно-політичною несвідомістю, що цей партикуляризм породжує і його час-до-часу розогнює, з пасивністю та опортунізмом. Ми мусимо зводити боротьбу з різними політичними течіями, які продістаються до душі українця та роблять його невірником чужих доктрин та ідей, які розлюзнують наші національні сили, а скріплюють ворожі табори. Ми, врешті, мусимо організувати боротьбу з ворогом і керувати нею. Рівночасно з цим, нашим обов'язком є підготовляти тривкий ґрунт під будову держави, щоб вона могла встоятися та набратися сил і засобів для дальшого свобідного існування.

Всі ці завдання треба сповняти рівночасно й на різних відтинках. Ми не можемо сказати, що такий то час призначуємо на національно-політичну освідмлюючу роботу серед народу, а тоді перейти до іншої форми дії, а пізніше до ще іншої. Все це, що ми подали попередньо, мусить розвиватися рівночасно, щоб однією роботою та осягами посилювати зусилля на інших відтинках, змагаючи постійно до осягнення кульмінаційної точки - виховання народу, об'єднання його сил і ведення їх до остаточного змату з ворогами України.

Виходячи з існуючого стану, який панує на внутрішньо-українському відтинку, нам треба бути всюди, де лише потрібно свідомості і бойової готсвості та організаційної підприємчivosti і жертвенности в праці українського націоналіста. Здобувши одні позиції, нам треба їх закріпити й зараз таки розвивати наступ на інші, дальші, а здобуті належно зберігати. ОУН вимагає від свого члена постійного руху, постійного змагання за все нові здобутки та осягнення на різних відтинках нашого суспільного життя.

Ми, рівно ж, не можемо сказати, що свої завдання виконаємо працею тільки на якомусь одному відтинку, наприклад - на політичному. Щоб дістатися до кожного українця і мати вплив на нього та можливість використати його стихійну силу для добра нації, ми мусимо бути всюди, де він може знаходитися і використовувати всі шляхи, що ведуть до його душі та розуму. А це означає, що ці рядки, які ми практикуємо в розбудові сітки ОУН, не є для цього, щоб в них засиджуватися і нидіти, але лише для цього,

щоб отримати вишкіл, інструкції і керівництво у праці та акціях поза рямками нашої Організації. А щоб такий вишкіл міг переводитися, робота й акції плянуватися, інструкції опрацьовуватися, Організація затримує для цього певну частинку членів. Вся ж маса членства працює серед загалу громадянства.

Всі ці справи є дуже складні. Про них в нас мало говориться. Певна частина членства не розуміє свого основного завдання. Сила нашої Організації стає через те заморожена. Ми не поступимо до переду, але в багатьох випадках боронимося перед наступом інших, або стаємо безрадісними в обличчі певних труднощів, а навіть розгублюємося, коли зазнаємо десь невдачі. Член ОУН складає приречення, що він буде боротися за Волю України під прапорами ОУН аж до перемоги, або смерті. Для цієї ідеї він працює під проводом інших членів тоді, коли він знаходиться в пов'язанні з сіткою і стримує доручення, але для цієї ж ідеї він повинен так само працювати і тоді, коли він знаходиться сам. Член ОУН - це рівночасно провідник і виконавець наказів свого Проводу.

Всім цим справам ми будемо старатися присвячувати потрібну увагу на сторінках "Бюлетеня Т.П.". Почавши від сьогодні, в кожному числі будемо друкувати статтю під наголовком "Членство ОУН і його роль в суспільному житті народу", щоб таким способом, вичерпуючи систематично закреслений тією статтею матеріал, ми могли обзнайомити членство ОУН бодай з найосновнішими його функціями в нашому загально-українському житті, а рівночасно подати йому вказівки та поради, як треба діяти, щоб постійно прямувати до вказаної мети.

Цей матеріал треба переробляти на організаційних сходах в системі праці Пропагандивно-Суспільної Референтури, бо це буде матеріал виховного характеру.

Особливу увагу треба звертати на тих членів, які занедбуються у виконванні своїх завдань. Цей матеріал можна буде використовувати і в нашій виховній праці над симпатиками ОУН.

ЧОМУ ВИШКІЛ?

=====

Влітку цього року починається другий з черги загальний ідеологічно-організаційний вишкіл членства ОУН на терені Вел. Британії.

Чому такий вишкіл є нам потрібний? Щоб відповісти на це питання мусимо впершу чергу відмітити один факт. Кожна революційно-політична організація, рух чи партія незалежно від часу її існування та дії практикували й практикують вишколи свого членства. Чи це були вишколи короткотривалі чи кількомісячні, однак, член такої чи іншої революційно-політичної організації мусів проходити якийсь призначений і відповідний до обставин часу курс-вишкіл. Бо ж мусів бути обзнайомлений з засадничими принципами і завданнями своєї організації, мусів знати її програму, знати конкретно за що він бореться. Крім того, був зобов'язаний вивчати тактику й методи боротьби, яку вела його організація проти державного чи окупаційного режиму.

Перша світова війна, яка до основ зруйнувала дотогочасний імперський правопорядок в Європі, що втримувався стабільно майже від Віденського Конгресу, започаткувала нову добу в історії людства, а саме розгортання визвольно-революційних рухів, які в свою чергу зі спонтанною силою проявились в своїй дії після другої світової війни. В тому ж часі організаційно оформився також і український визвольно-революційний рух спочатку в УВО, а згодом в ОУН. Українська революційно-визвольна боротьба проходила вже в умовах швидкого людського прогресу в усіх ділянках життя зокрема в техніці й науці, а водночас вона мусіла й мусить бути

пристосована до життєвих обставин українського народу на Рідних Землях. Ми були свідками в яких обставинах воювала УПА з окупантами, яку тактику й методи боротьби застосовувала ОУН впродовж довголітньої боротьби з окупаційними режимами в Україні. Кожний період, кожна нова декада, а часто кожний черговий рік боротьби вимагав нових методів і нової тактики. Очевидно, що такі кожночасні, диктовані вимогою часу й потреб зміни треба було вводити теж в українській революційно-визвольній боротьбі. Такого, часто необхідного процесу, дехто не зміг або не хотів розуміти. В наслідок того траплялись внутрішні конфлікти, зударя та непорозуміння. Є зовсім зрозуміло, що методи боротьби ОУН 20-ть чи навіть десять років тому не можуть бути пристосовані в нашому часі. За дальших 5-10 років, спосіб і методи дії нашого революційно-визвольного руху мусять бути знову пристосовані до умовин і обставин, які тоді заіснують.

Бо ж у ніякому випадку ми не можемо відставати й залишатися позаду. Колись революційні акції обмежувались до атентатів на зненавиджених державних діячів, або нападів на державні банки; у минулих роках ми бачили, що наша УПА чи алжирські повстанці вже змогли зв'язувати їхньою військовою акцією багатотисячні, добре вишколені й вивчені російську чи французьку армії, а ЕОКА - виборола самостійність Кіпру.

Це вказує, що кожний революційно-визвольний рух, що ставить собі певну ціль, певне завдання мусить прогресувати, вживати нових способів, нових методів у своїй боротьбі, бо інакше не матиме можливості здобути перемогу.

Наша боротьба є особливо важкою. Ми боремося проти найгрізнішої темної сили в світі, а саме проти московського більшевизму. Боремося проти большевицької деспотії, яка видає величезні гроші на втримування сотень тисяч своїх агентів, шпигунів і розвідників по всьому світі. Большевицький режим знаменито використав і розбудував та вдосконалив усі методи й засоби, що ними впродовж століття послуговувалась царська охранка в своїй боротьбі з поневоленими народами. Боротьба з такою системою, яка сама вирсала з революційно-підпільного руху й закріпилась в революції є не легкою. Всна, ця боротьба мусить тепер вестись в площинах: світоглядно-психологічній, ідеологічній, соціологічній, науковій, релігійній, економічній, політичній і військовій. Таку ж саме боротьбу провадить тепер український народ на Рідних Землях; таку ж боротьбу провадить і український революційно-визвольний рух. Щоб допомагати нашому народові в цій боротьбі, ми, на нашому фронті боротьби у вільному світі, мусимо бути добре вишколені й обзнайомлені з нашим завданням й обов'язками.

Організаційний вишкіл має два аспекти. Поперше - член вивчає ідеологічно-вишкільні матеріали, українознавство, знайомиться з історією ОУН, УПА, УГВР, поглиблює своє знання. Простудіювавши багато вказаних матеріалів він уже може вільно обороняти позиції українського націоналізму, може вже сказати чужинцеві про Україну, її визвольну боротьбу, тощо. Щоб могли боротися з ворогом, нам треба вивчати соєтознавство. Не знаючи ворога - важко нам із ним боротися. В нас ця справа, що до речі є дуже важливою, часто негується, а ми вдоволяємося загальними, поверховими окресленнями чи ствердженнями. А треба докладніше й глибше студіювати, схоплювати й аналізувати всі процеси й події в соєтській імперії, бо тільки тоді ми зможемо ліпше знати ворога, його спосіб і методу боротьби й зуміємо йому успішніше протиставитися. Й врешті вишкільні матеріали дають членові певний образ завдань, що їх він повинен сповнити й виконати на своїй стійці визвольного фронту боротьби українського народу, себто дають виразні напрямні й вказівки, що член ОУН повинен конкретно робити для української визвольної справи в вільному світі.

Подруге - вишкіл заставляє нас серйозно призадумуватися й студіювати та вивчати різні проблематичні питання, які напевно будуть поставлені перед нами в майбутньому. Це значить, що ми повинні бути обзнайомлені зі всіма проблемами українського народу

в часі його активної збройної боротьби за усамостворення, незалежно в якій формі ця боротьба буде проводитись. Ми мусимо знати, що маємо робити в часі зриву, які будуть наші завдання, як ми собі уявляємо українську самостійну державу, які повинні бути наші перші завдання з хвилиною постання української самостійної держави, яку ролю має відіграти ОУН у творенні української вільної держави. Мусимо мати повний образ як ми думаємо розв'язати або допомогти розв'язати різні складні проблеми соціального й державницького порядку. Наша участь у безпосередній боротьбі за усамостворення України може проявитися в різкій формі і в різних обставинах.

Все це нам треба брати на увагу. Щоб ми були належно підготовані до тих завдань, які нас чекають, - мусимо дуже уважливо й серйозно пройти запланований організаційний вишкіл. Тільки ґрунтовне, систематичне, плянове й дбайливе засвоєння призначеного вишкільного матеріалу буде запорукою нашої підготовки до тих усіх великих завдань, що ждуть нас в дальшому етапі нашої діяльності.

З ПРОНІМІ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ЖИТТЯ

++++ В кінці травня ц.р. прибув на наш терен Голова ЦК АБН і член Проводу ОУН, д. Ярослав Стецько, а місяць пізніше - подруга Слава Стецько, редакторка АБН Кореспонденс і співредакторка Юкренів Ревю. Користаючи з побуту д. Голови, ТП зорганізував в м. червні і липні 6 районських відправ всього членства, на яких друг Голова дав основну доповідь про стан боротьби українського народу за волю і незалежність, перспективи цієї боротьби на тлі розвитку політичної ситуації у світі і про наші конкретні завдання тепер і в майбутньому. Д. Голова також відповів коротко на цілий ряд питань, які ставили учасники відправи. Належить при цьому підкреслити, що рівень ставлених питань був дуже високий, що свідчить про розуміння загальних проблем нашими членами. На деякі з тих питань будемо давати основні відповіді на сторінках нашого Бюлетеню, а також на сторінках преси чи журналу "Визвольний Шлях". Треба жаліти, що не всі члени взяли участь у цій надзвичайно корисній відправі, бо лише коло 70% членів були присутні.

++++ В днях 7 і 8 липня відбулося два дводенних організаційних курси: Курс Кадрово-вишкільних референтів, зорганізований Кадрово-вишкільним Осередком при ТП і курс Зовнішньо-політичних референтів, зорганізований Референтурою Зовнішньо-політичних справ. На першому курсі /присутніх 38/, було поставлено у десятих лекціях питання дальшого вишколу членства, який включатиме українознавство, історію Українського визвольного руху, ідеологію українського націоналізму, програму і устрій ОУН, зовнішню політику ОУН, військові справи і ін. Вишкіл є поділений на три різні ступені, а курсанти будуть здавати іспити після закінчення пророблення матеріалу призначеного для кожного із ступенів.

На другому курсі, /присутніх 25/ в якому взяли участь як головні делегати д. Голова і полпр. Хвиля, розкрито перед учасниками панорама сучаснішого політичного світу, місце України в ньому, перспективи нашої дипломатичної акції за кордоном і практичні вказівки щодо праці на зовнішньому відтинку на цьому терені і в поодиноких осередках. Обидва курси пройшли з повним успіхом, хоч і тут були відсутні деякі члени, які повинні були взяти участь.

++++ У вільних від поїздок в терен днях, д. Голова відбув зустрічі з визначними політиками цієї країни, в тому з одним міністром теперішнього уряду В. Британії, відомим послами Парляменту, ген. Фуллером, ген. Гілтоном, лейді Бирдвуд і др., яким представлено українську точку погляду на розв'язку політичних проблем у світі, а головню, як позбутися причини зла - московсько-більшевицького імперіялізму. Д. Голова склав офіційну візиту Їх Екселенції Епископові Горнякові, Протспресвітерові о. С. Молчанівському /УАНЦ/, Їх Екселенції Епископові Ч. Сіновичу

/Білоруська Католицька Церква/, Централі СУБ і УВС. Також відбув зустрічі з представниками поневолених народів: Д-р Ченг /Китай/, ген. Верес і о. Паткай /мадяри/, пл. Островський і Глінський /білоруси/, п. Слявоф /болгарин/.

++++ В дні 21 липня відбувся в Лестері величавий здвиг Спілки Української Молоді під газлом "Борітеся - Поберете!", для відзначення 20-ліття постанови УПА, в якому взяло участь ок. 3000 старших громадян і біля 700 дітей. З привітальним словом на здвизі виступив д. Голова, подр. Хвиля, представники місцевих громадських установ.

++++ На запрошення українських громад в Болтоні і Рочдейлі, д. Голова і подр. Хвиля взяли участь у прийнятках, зорганізованих у їх честь, 27 липня у Болтоні і 28 липня у Рочдейлі, на яких були присутні визначні англійські гості. Обидві імпрези були добре зорганізовані і пройшли з успіхом. В тей час д. Голова мав окрему зустріч з п. Грейгам, редактором "Англо-українських вістей" і п. Клетгем, редактором українського "кутка" в газеті "Рочдейл Обсервер". Нав'язано декілька нових знайомств з англійцями.

++++ Доповіді для українського громадянства. Використовуючи два дні, д. Голова дав доповіді для українців у Рочдейлі /28.7./ і в Бредфорді /29.7./, де також відвідав табір СУМ-у. Подр. Хвиля досі дала доповіді для українців у слідуєчих містах: Дербі, Ноттінггам, Лондон, Волтгам Кросс, Болтон, Бедфорд, Гаяшілс, Данді, Глясгов і Едінбург.

++++ 26 липня відбулося засідання членів Делегатури АБН у В. Британії у якому взяв участь Голова ЦК АБН і подр. Хвиля. З огляду на виїзд до ЗДА на довший побут Голови Делегатури, проф. Островського /білсрус/ вибрано заступника голови, який буде виконувати обов'язки голови до часу повороту проф. Островського, п. Слявоф /болгарин/. На нараді був представник мадярів, голова організації "Фрідом Файтерс", яка складається з повстанців 1956 р. і є найсильнішою мадярською організацією у вільному світі. Робляться заходи, щоб цю організацію ввести у склад АБН. На тому засіданні обговорено потребу і можливість проведення масової акції, у формі протестного походу і віча в Лондоні і інших містах, проти московського колоніалізму.

++++ Під час побуту на цьому терені д. Голови відбуло два засідання членів ТП, які живуть в Лондоні чи поблизу, на яких обговорено і вирішено багато актуальних організаційних справ. Перед самим виїздом д. Голови і подр. Хвилі улаштовано в Лондоні 7-го серпня скромне прийняття у їх честь у вузькому крузі найближчих співробітників і однодумців, під час якого складено подяку за так велику працю, яку Шановні Гості провели на цьому терені на протязі останніх двох місяців.

++++ В додатку до ширшого повідомлення в останньому Бюлетені про купно дому для УВС інформуємо, що згаданий дім остаточно куплено на початку червня за суму 16 тисяч фунтів. Для його відновлення і деякої перебудови, потрібно будя ще кілька тисяч фунтів, а тому справа позичок і пожертв на ту ціль дальше актуальна.

++++ В місяці червні ц.р. переведено збірку серед всього українського громадянства у Великій Британії на цілі процесу над московськими душегубцями. Хоч докладного висліду збірки ще не знаємо, одначе в загальному збірка пройшла добре. При цьому інформуємо, що справа процесу над Сташинським відложена з огляду на додаткове слідство, яке переводить поліція, через це процес не відбудеться скоріше, як у вересні-жовтні ц.р. Із запланованих видань до процесу вже вийшли дві брошури і книжка в німецькій мові і одна брошура в англійській мові /про три морди/.

Дві інші брошури в англійській мові вже надруковані і є в переплетні, а дальші три є складені і готові до друку.

НА ДВІЙКАРСЬКО-УНРАДІВСЬКОМУ ЗАГУМІНКУ

++++ В доповненні до повідомлення в "У.Самостійнику" про відбуту в днях 5-6 травня теренову конференцію "двійкарів" у В. Британії, подаємо склад їхньої "політичної ради", бо чомусь про це замовчали наші новоспечені "демократи". А. Червінський /Манчестер/ - голова, Василько /Ноттінггам/ - заступник, В. Томків /Болтон/ - секретар, Кінаш /Манчестер/, Дяків /Ноттінггам/, Ковалисько і Папіш /Брадфорд/ та В. Вашкович /Манчестер/ - члени. Як бачимо, Вашкович, який вславився пашквілями проти нас, став здеградований. На конференції були присутні і брали активну участь такі "безпартійні", як К. Зеленко /Лондон/ і пані Біла /Манчестер/, які, мабуть, "примкнули" сепаратно до двійки.

++++ Звичайно спляча УНРада на цьому терені остаточно зворушилася дещо і розпочала збирання підписів під петицією до ООН з справі московського колоніалізму. Ми не згадували б про цю акцію, яка в своїй суті є псевдитивною, коли б не хитро-мудрі методи які stosує полк. Базилевський, тугешній голова, коли говорить, що ця акція є "узгіднена" зі СУБ-ом. Повіdomляємо, що ця акція не є узгіднена ані зі СУБ-ом, ані політичними чинниками поза УНРадою.

Натомість з правдою, що представник УНРади відкинув пропозицію АБН, щоб цю акцію проводити спільно. З другої сторони нам здається, що навіть бідна УНРада може дозволити собі на дещо кращий папір на петицію і бодай трохи грамотну писанину, щоб не компромітувати себе і всіх нас в очах культурних людей.

=====

П Р О Х А Н Н Я

=====

У зв'язку з комплетуванням наших видань, потрібних для бібліотеки Т.П., як і для інших цілей, нам потрібно по кілька примірників слідуючих видань:

1. ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ за 1948 рік, чч. 1,2,3,4,6;
за 1949 рік, чч. 1,2.
2. УКРЕНІСН ОБЗЕРВЕР /в англ. мові/ ч. 12 за грудень, 1953.
3. УКРЕНІСН РЕВЮ /в англ. мові/:
за 1956 рік, чч. I і II;
за 1957 " ч. I;
за 1959 " ч. II.
4. ВИДАННЯ ШКОТСЬКОЇ ЛІГІ /в англ. мові/, які були номеровані порядковими числами. Потрібно нам слідуючих чисел: 1,2,10, 11, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 29, 31. Крім того одно видання, яке не мало порядкового числа, "Виниця" в англ. мові, видане в 1952 році.
5. АБН КОРЕСПОНДЕНЦІ /в англійській мові/:
за 1954 рік ч. 10-12;
за 1955 " чч. 1-2 і 12.

Просимо всіх Друзів допомогти нам розшукати повищі видання чи то у власних архівах і бібліотеках чи серед знайомих і прислати їх на адресу редакції Бюлетеня, за що будемо дуже вдячні.

Редакція Бюлетеня Т.П.

=====